ANUNȚURI

Copil martir, Pictură de Karla Pater

• Familia pr. Mihail de la Timișoara a fost greu încercată în această perioadă prin adormirea mamei preotesei Maria, **Mariana-Mărioara**, pe care mulți dintre noi am cunoscut-o. Dumnezeu să o ierte și pe cei dragi să-i întărească!

• Săptămâna trecută s-au împlinit doi ani de la adormirea surorii noastre, **Salomeea**, și un an de când a murit încă tânăr, **Ștefan**, băiatul fraților Ionel și Cornelia. Dumnezeu să-i ierte!

ȘTIRI

• Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a făcut un **apel la încetarea războiului în Ucraina și rugăciune pentru pace**. De asemenea, Arhiepiscopia Sucevei și Episcopia Maramureșului au anunțat că sunt pregătite să-i ajute pe refugiați cu hrană și cazare. (sursa: basilica.ro)

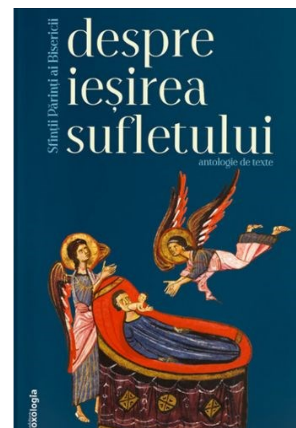
• **Sfântul Paisie Velicikovski** de la Neamț va fi proclamat anul acesta **ocrotitor spiritual pentru Vicariatul Ortodox Ucrainean din România**, unitate administrativ-teritorială dependentă canonic de Patriarhia Română. (sursa: basilica.ro)

• **În Episcopia Spaniei și Portugaliei funcționează 77 de școli parohiale**. La activitățile desfășurate anul trecut în cadrul acestora au participat 1.576 de copii români. În anul 2021 au fost oficiate 3.616 botezuri, 417 cununii, 276 de înmormântări și 8 reveniri la Ortodoxie. (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sfinții Părinți despre ieșirea sufletului

Volumul se deschide cu vechi pilde ale Patericului alfabetic și tematic, și se continuă cu alte 22 de extrase (multe dintre ele traduse pentru prima oară în limba română) din texte hagiografice, omilii ale Sfinților Părinți, povestiri și mărturii care ne trezesc și ne provoacă să ne luăm în serios viața și să o prețuim. Aici se găsesc răspunsuri la câteva dintre dilemele subiectului, făcându-ne cunoscute trăirile și vedeniile sfinților ce ne descoperă parcursul sufletului după ieșirea din trup, ce înseamnă Raiul și iadul, Înfricoșătoarea Judecată, precum și îndemnuri cu privire la pregătirea pentru Marea Trecere.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 7 (LXXV) 27 februarie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

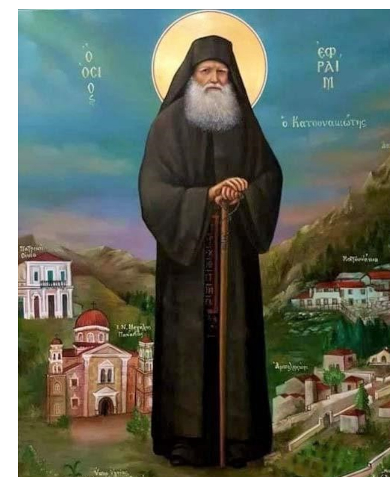

> *Viața lor este mucenicească, fiindcă nu își simplifică lucrurile !*

Să (re)învățăm a trăi SIMPLU

Sf. Paisie Aghioritul

Cu cât oamenii se îndepărtează mai mult de viața cea simplă, firească și înaintează spre lux, cu atât crește și neliniștea din ei. Si cu cât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, este firesc să nu afle nicăieri odihna. De aceea umblă neliniștiți chiar și împrejurul lumii – precum cureaua mașinii împrejurul roții –, pentru că în toată planeta noastră nu încape multa lor liniște. Din traiul cel bun lumesc, din fericirea lumească iese stresul lumesc. Educația exterioară cu stres duce în fiecare zi sute de oameni (chiar și copii mici) la psihanalize și la psihiatri și construiește mereu spitale de boli psihice și instruiește psihiatri, dintre care mulți nici în Dumnezeu nu cred, nici existența sufletului nu o primesc. Prin urmare, **cum este cu putință ca acești oameni să ajute suflete, când ei înșiși sunt plini de neliniște?** Când omul prinde sensul cel mai adânc al vieții celei adevărate, i se îndepărtează toată neliniștea și-i vine mângâierea dumnezeiască, și astfel se vindecă. Dacă ar fi mers cineva la spitalul sau cabinetul de boli psihice și le-ar fi citit bolnavilor pe Avva Isaac, s-ar fi făcut bine toți cei ce ar fi crezut în Dumnezeu, pentru că ar fi cunoscut

SF. EFREM KATUNAKIOTUL - Recent canonizat (27 februarie 1998)

Considerat unul din cei mai mari părinți aghioriți ai secolului trecut, părintele Efrem a fost ucenicul lui Gheron Iosif Isihastul. Spre deosebire de ceilalți ucenici ai lui Gheron Iosif care au preluat conducerea unei mănăstiri aghiorite, părintele Efrem a ales isihia, rămânând retras în pustia Katunakiei. Harisma principală era rugăciunea însoțită de lacrimi. Când a îmbătrânit, spunea că a rugat-o pe Maica Domnului să-i dea puterea de a se sluji singur până la sfârșit. Dar a adăugat: *Maica Domnului, să se facă nu precum vreau eu, ci așa cum vrei tu.*

sensul cel mai adânc al vieții.

Oamenii încearcă să se liniștească cu calmante sau cu teorii yoga, și **nu vor adevărata liniște, care vine atunci când se smerește omul și care aduce mângâierea dumnezeiască înlăuntrul lor**. Și turiștii care vin din țări străine și umblă pe drumuri, prin soare, căldură, praf, prin atâta zăpușeală, gândește-te cât suferă! Ce silă, ce apăsare sufletească au, de ajung să socoată destindere această chinuială exterioară!

Oamenii se grăbesc și aleargă mereu. La ora cutare trebuie să se afle aici, la cealaltă acolo, și așa mai departe. Și ca să nu uite ce au de făcut, și le notează pe toate. Cu atâta alergătură, tot este bine că își mai amintesc cum îi cheamă... Nici pe ei înșiși nu se cunosc. Dar cum să se cunoască? Se poate să te oglindești în apă tulbure? Dumnezeu să mă ierte, dar lumea a ajuns un adevărat spital de nebuni. Oamenii nu se gândesc la cealaltă viață, ci cer numai aici mai multe bunuri materiale. De aceea nu află liniște și aleargă mereu.

Fericiți sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața și s-au eliberat din lațul acestui progres lumesc al multelor înlesniri, sau mai degrabă al multelor greutăți, și au scăpat de acest stres înfricoșător al vremii noastre de azi. **Dacă omul nu își simplifică viața, se chinuiește**, în timp ce simplificând-o nu va avea acest stres.

Insist mult asupra simplității, pentru că multe din cele ce se fac nu sunt de trebuință și îi mănâncă stresul. Strig mereu: *Simplificați-vă viața, și stresul va fugi*! Cele mai multe divorțuri de aici pornesc. Oamenii au de făcut multe treburi, multe lucruri și astfel se amețesc. Lucrează amândoi, tata și mama, și își lasă copiii de izbeliște. Osteneală, nervi – din probleme mici, scandaluri mari – apoi, divorț fără justificare. Acolo ajung. Dar dacă și-ar simplifica puțin viața, ar fi și odihniți, și veseli. Acest stres este o catastrofă.

Dacă femeile ce au trăit mai demult ar fi văzut luxul care există azi, chiar și în mănăstiri, ar fi zis: *Va arunca Dumnezeu foc să ne ardă! Ne va părăsi Dumnezeu*. Acelea își făceau treburile. Dis-de-dimineață trebuia să scoată caprele la păscut, apoi să deretice casa. După aceea, mergeau la bisericuțele din împrejurimi ori se adunau prin peșteri, unde vreuna, care știa puțină carte, citea Sinaxarul cu Sfântul zilei. Pe urmă dă-i la metanii; rosteau apoi și rugăciunea Doamne Iisuse... Și lucrau, și se osteneau. Femeia trebuia să știe să coasă toate hainele casei. Și pe atunci le cosea cu mâna. Mașini de cusut erau puține, și acelea numai în orașe; în sate nu existau. Coseau încă și hainele bărbaților lor, care erau mai comode decât cele de astăzi; iar ciorapii îi împleteau cu mâna. **Aveau gust, tragere de inimă, și le mai rămânea și timp, fiindcă ele pe toate le făceau simple**. Nu se uitau la amănunte. **Trăiau bucuria simplității**. Și dacă, de pildă, pătura nu era bine întinsă și atârna puțin într-o parte, și i-ai fi spus: „Îndreaptă pătura!", ea ți-ar fi răspuns: „Te împiedică la rugăciune?".

Oamenii de astăzi nu cunosc această bucurie a simplității. Ei cred că nu trebuie să trăiești în lipsă, ca să nu te chinuiești. Dacă oamenii ar gândi puțin mai simplu, dacă ar trăi mai simplu, ar fi liniștiți. Acum se chinuiesc, pentru că au în sufletul lor neliniște și deznădejde.

– *Părinte*, ne-a spus cineva că de două ori nu și-a putut opri alarma mașinii, o dată pentru că a intrat o muscă și a doua oară fiindcă el însuși a intrat incorect în mașină.

– Viața lor este mucenicească, fiindcă nu își simplifică lucrurile. Cele mai multe înlesniri pricinuiesc greutăți. Mirenii se îneacă în mulțimea lucrurilor. S-au umplut de înlesniri peste înlesniri și și-au făcut viața grea. Dacă omul nu își va simplifica lucrurile, atunci o înlesnire îi va naște un nou șir de greutăți. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu...". De aici pornește simplitatea și orice înfruntare corectă a lucrurilor.

CUVINTE-VIAȚĂ
ale Monahului Marcu Mărturisitorul

Despre mama sa, pe nume Ana, Părintele Marcu spunea: *A avut o viață de călugăriță. Dormea două ore pe noapte. După ce își adormea toți copiii, mergea și se ruga într-o cămăruță alăturată, în liniște. A doua zi se scula prima și pregătea totul pentru fiecare, pentru că începea o nouă zi.*

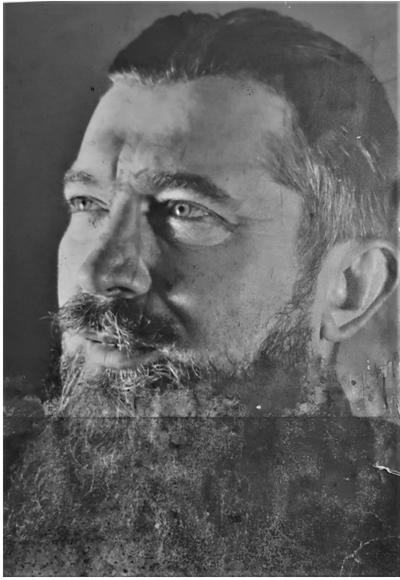
A zis Părintele Marcu unui ucenic: *Ia spune, știi care-i diferența între smerenie și umilință?* Nu, a zis ucenicul. *Eu am aflat de la cineva din închisoare, că* ***smerenia este conștiința nimicniciei****, iar* ***umilința este conștiința păcătoșeniei***.

Un frate i-a spus părintelui că uneori se simte tulburat în biserică. Părintele l-a întrebat: *De ce judeci pe frați?*

Odată l-au întrebat ucenicii: *Dar noi ce-o să facem, Părinte Marcu, dacă va veni vreo prigoană?* Părintele a răspuns: *Acolo,* ***pentru fiecare, puterea harului și credința lui învinge****. Spun Sfinții Părinți că numai harul lui Dumnezeu este cel care te poate întări. Nici eu nu puteam să rezist prin toate încercările prin care am trecut în atâția ani, dacă nu mă ajuta Dumnezeu. Îmi spuneam eu mie: Și tu poți cădea dacă nu te ajută harul.*

Interviul săptămânii

STRĂBUNICUL MEU,
Pr. Caius Turicu

Pr. Caius Turicu este unul dintre părinții profesori de la Institutul Teologic arădean din perioada interbelică. Tatăl său a fost preot la Grăniceri, fiind unul dintre memorandiștii anului 1892. Pr. Caius a urmat Teologia și Filosofia, fiind unul din bursierii Fundației Gojdu. Hirotonit preot la Bekescsaba, a fost mutat apoi la Arad, în Micălaca și apoi la Catedrala veche. Câțiva ani a fost profesor la Institutul Teologic, în curtea căruia este Bisericuța. Apoi a fost numit consilier cultural, având în vedere în primul rând presa bisericească și bibliotecile parohiale. În același timp a fost un neostenit cercetător al celor din spitale, azile, orfelinate, pușcării. Am aflat că unul dintre frații noștri, LUCIAN POPESCU, este urmașul pr. Caius Turicu, și l-am întrebat câteva lucruri despre acesta.

Ce legătură de rudenie aveți cu pr. Caius Turicu?

Este străbunicul meu matern. A avut două fete, iar preoteasa lui, Stela, rămasă orfană de mică, a fost luată în grijă de episcopul Roman Ciorogariu. Această rudenie prin alianță i-a adus un confort material care i-a permis să împlinească lucrarea preoțească. În paranteză fie spus, casa pe care a ridicat-o pentru familie, în Pârneava, fiind cu etaj, a fost rechiziționată în parte de comandamentul aviației ruse, în timpul ocupației de după al doilea război mondial.

Cum era ca om?

Era foarte sociabil și primitor, în casa lui erau mereu vizitatori, de multe ori fără să o anunțe pe străbunica... Totodată, deși preot, era un om cu idei vizionare, deschis spre nou. În perioada interbelică și-a cumpărat o mașină (lucru foarte rar pe atunci) și a mers cu familia până la mare (iar drumurile erau de pământ atunci...). Au făcut 3 zile, spre disperarea preotesei!

Pe lângă lucrarea preoțească, pr. Caius s-a implicat și în alte domenii...

Da, a făcut parte din delegația prezentă la Alba Iulia la 1918, fiind unul dintre cei câțiva preoți ai Aradului care au mers acolo să spună voința românilor ardeleni de a se uni cu Țara Mamă. Ca recunoaștere, a primit apoi o medalie și o diplomă, care se găsesc azi la Muzeul Județean Arad.

Ce lucrări a mai avut în grijă pr. Caius?

S-a ocupat de refacerea picturii din Catedrala veche.

Conviețuirea mai mulți ani a familiei pr. Caius și a ofițerilor ruși a fost una pașnică?

În principiu, da. Știu însă că atunci când se îmbătau, ofițerii ruși spărgeau nuci cu tocul de la pistol, pe mobila veche, urme care s-au păstrat. Iar mama mea și sora ei, fiind fetițe, ieșeau în curtea comună întotdeauna însoțite de cineva din familie...

Revenind la străbunicul, într-o predică de la sfârșitul anilor 40 a spus că până acum am fost cu „der, die, das", iar de acum cu „davai ceas". Această îndrăzneală l-a costat scump: a fost arestat pentru puțină vreme, iar apoi a fost mutat disciplinar la Milova. Acolo a fost preot până la pensie, nemaiîngăduindu-se să se întoarcă la Arad, decât ca pensionar.

O bună parte din anii interbelici a fost redactor la „Glasul Domnului", foaia Catedralei vechi, dar a colaborat și la Calea Mântuirii și la revista elevilor de la Școala normală. Această activitate i-a fost întreruptă de comuniști.

Da, în anii 46-48 a dorit să publice mai multe articole despre vechea școală românească, însă acestea i-au fost respinse, pe motivul că „nu sunt de natură să intereseze o masă de cititori. E un anume ton în ele care le conferă o pecete atemporală." Acesta este răspunsul primit de străbunicul meu. Dar din jurnalul său, care s-a păstrat fragmentar, aflăm adevăratul motiv: „Acest ton nu place celor de la Flacăra Roșie..." Au mai fost încercări de publicare pe parcursul anilor, dar toate s-au lovit de refuzul celor de la ziarul local.

Aveți vreo amintire despre străbunicul?

Nu, din păcate aveam 2 ani când a adormit. Dar mama mi-a povestit că îi spuneam „tata bici", pentru că îmi făcuse un bici de Crăciun.

Și mai am o amintire de la el, indirect. Am învățat Biblia dintr-o reproducere pentru copii cu poze, pe care mi-o arăta străbunica mea. Fusese în familie dintre cele două războaie.

Vă mulțumim!

La răscruce de vremi

CELE 12 INVAZII RUSEȘTI (2)

Într-un număr precedent am văzut că țările române au avut parte de prezența impusă a armatelor țariste de patru ori în secolul al XVIII-lea. Întoarcem filele calendarului și ajungem la nu mai puțin încercatul veac XIX.

5) În anul 1794, Rusia și Austria au încheiat o convenție secretă privind împărțirea Imperiului otoman, în cazul în care vor reuși înfrângerea sa definitivă. Iată ce stipulau paragrafele care se referă la soarta românilor:

„Imediat ce condițiile vor permite, Moldova, Valahia și Basarabia să fie pentru totdeauna separate de Imperiul otoman și transformate în Suveranități independente în favoarea unui prinț sau prințese din familia imperială a Rusiei și a descendenților săi de ambele sexe, ***pe veșnicie****."*

În anul 1806, turcii schimbă pe ambii domnitori din Moldova și Muntenia, suspectați de orientare filo-rusă și de sprijinire a mișcărilor revoluționare din Balcani. Sub acest pretext, Rusia amenință cu războiul. Însă „prietenia" rusă a fost și de data aceasta preambulul unei viitoare agresiuni. Turcii îi repun pe vechii domnitori, nefiind pregătiți atunci de un conflict armat, dar rușii par a nu vedea aceasta și în toamnă trec Nistrul, ajungând până la Iași, pe care îl ocupă.

Boierii moldoveni își îndreaptă acum glasul către Franța, cerând lui Napoleon sprijin. Presa vremii comentează:

*„****Nefericitele Principate Românești****, teatru al unui război fără sfârșit,* ***așezate între ciocan și nicovală****, invadate pe rând de trupele rusești și turcești, care le tratează ca pe niște țări cucerite,* ***sufereau cumplit****. Pentru ruși, poporul era pe jumătate otoman; pentru turci, era o țară creștină, suspectată de complicitate cu Rusia."*

Rușii au rămas aici timp de 6 ani, între **1806-1812**. Europa trecea prin mari schimbări și frământări: Rusia și Anglia împotriva Turciei, Napoleon aliat al Imperiului otoman. Toate acestea însă nu aduceau nimic bun pentru români. În 1807, ambasadorul britanic trimite un ultimatul turcilor, în care este prevăzută cedarea Moldovei și Valahiei către Rusia.

Pe de altă parte, Rusia și Franța încearcă o rezolvare a conflictului prin dezintegrarea „marelui bolnav" al Europei – Imperiul otoman. Napoleon oferă Rusiei Moldova, Valahia și Bulgaria, fapt care va fi precizat într-un acord secret încheiat între țar și împăratul francez, acord care trebuia să rămână secret timp de 10 ani.

Între timp, armata rusă făcea legea la Iași. Domnitorul de atunci este înlocuit cu un rus, care va deveni președinte al ambelor Principate. Dintre toți românii, unul s-a remarcat în mod deosebit în încercarea de a ridica fruntea acestui neam și acela a fost mitropolitul Veniamin Costache. Rușilor nu le-a plăcut de acest patriot, care le ghicise intențiile și lupta pentru binele românilor, așa că l-au obligat să se retragă pentru câțiva ani la mănăstirea Neamț.

Un raport francez din acea vreme descrie ce a însemnat ocupația armatei țariste pentru noi:

„Locuitorii erau expuși, în afara rechizițiilor regulate, la ***tot felul de abuzuri, hoții și jafuri, care îi aduceau la ultimul nivel de sărăcie****. Armata rusă distrusese în așa măsură această țară, încât la începutul anului 1809 ea nu mai oferea deja decât imaginea unui deșert."*

Oamenii ajunseseră să regrete jugul turcesc, cu atât mai mult cu cât începuseră să-și dea seama de adevăratele intenții ale Rusiei.

În anul 1811, turcii reiau ofensiva împotriva rușilor. Trec Dunărea cu 40.000 de soldați, dar armata lor e tăiată în două și jumătate din ea nimicită. Urmează evident pacea. Condițiile noi oferite sunt acceptate de ruși: rușii nu-și mai mută frontierele până la Dunăre, ci se mulțumesc cu Prutul, primind Basarabia. Tratatul de pace de la București din 1812 consfințește această înțelegere.

Când au auzit de aceasta, românii au fost cuprinși de o adevărată stupoare. Pur și simplu nu le venea să creadă, mai ales că Poarta nu avea dreptul să dispună de ținuturile românești. Dar lucrul era săvârșit și Basarabia fusese despărțită de noi pentru 100 de ani.

Trupele rusești s-au retras din Principate, până la linia Prutului. Această retragere a însemnat, pe lângă durerea raptului teritorial, o mare bucurie că scăpaserăm de invadatori. Timp de 3 nopți se făcuseră luminații ca ziua; mai multe păpuși îmbrăcate rusește fuseseră mânjite cu noroi și apoi arse. Dar vremea de liniște se va dovedi scurtă... *(va urma)*

FERICITUL IANNIS

Un nebun pentru Hristos din zilele noastre

Fericitul Iannis a trăit în zilele noastre într-un cartier necunoscut din Atena. De mic dorea să devină preot. Însă din pricina ocupației germane și a războiului civil nu a reușit să termine școala. A învățat numai să citească și să scrie puțin. Despre tinerețea sa, el însuși povestește în scrisoarea-testament pe care a lăsat-o:

„La vârsta de douăzeci și doi de ani m-am dus la o priveghere în sat. Am mers să mă rog pentru un prieten de-al meu, care suferea de o boală incurabilă și nu mai avea nădejde de viață. Absorbit de rugăciune și de plâns, nu am auzit când s-a făcut otpustul. Cum eram scund și stăteam îngenuncheat, preotul nu m-a văzut și m-a închis în biserică. Într-un mod neobișnuit am continuat să aud psalmodii până dimineața. Deodată, am văzut intrând prin cupola bisericii o rază de lumină de culoare albastră, care s-a pogorât peste mine. Credeam că s-a luminat de ziuă și mă întrebam la ce oră se termină privegherea. M-am uitat să văd de unde vine acea lumină albastră și atunci L-am văzut pentru prima dată pe Domnul nostru. S-a apropiat de mine și Și-a pus mâna pe capul meu. M-a binecuvântat și apoi a intrat în Sfântul Altar. Dimineața a venit în biserică paraclisierul. Îndată ce l-am văzut, m-am speriat. Pe grumazul său stătea un demon înfricoșător, care îl trăgea de cap ca și cum ar fi vrut să i-l despartă de trup. De îndată ce m-a văzut și s-a apropiat de mine, a căzut la pământ, iar demonul a început să urle. L-am ridicat, l-am însemnat cu semnul Sfintei Cruci și l-am uns cu untdelemn de la candela lui Hristos. În acel ceas a intrat și preotul. Demonul a început să strige:

-Alungă-l, părinte, pe nebunul ăsta! Mă lovește și mă arde.

Sărmanul preot nu înțelegea ce se întâmplă și m-a luat drept hoț. A apucat un lemn și a început să mă lovească. Eu nu m-am împotrivit. Doar îl binecuvântam și cântam. S-a adunat lume. Mie însă nu-mi mai păsa de nimic. Din acea zi am început să văd în chip diferit fețele oamenilor și singurul lucru pe care voiam să-l fac era să-i însemnez cu semnul Sfintei Cruci și să mă rog pentru ei. Când m-am întors acasă, i-am povestit mamei ce se întâmplase. Mama mi-a spus să nu spun nimănui ce s-a întâmplat, pentru că atunci va pleca dumnezeiescul Har și binecuvântarea lui Dumnezeu.

- Acoperă cu nebunia comoara pe care ți-a dat-o Domnul, copilul meu, ca să te învrednicești într-o zi să ajungi lângă El. Așa că am venit în acest cartier binecuvântat al Atenei la începutul anului 1960. În primii ani am stat cu chirie. Apoi, cu ajutorul Domnului, am reușit să cumpărăm această garsonieră, vânzând terenurile din sat. Acopeream cu nebunia bogăția de daruri de la Domnul. Singurul lucru care mă preocupa era ca în orice chip să -i fac fericiți pe toți oamenii. Dintr-o privire pe care o aruncam, vedeam rana fiecăruia și mă rugam Sfinților și lui Hristos să o vindece."

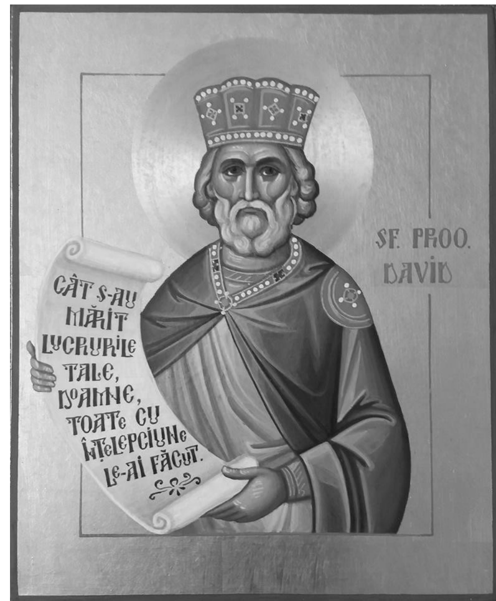
Iannis lucra la brutăria din cartier, iar ziua sa de muncă începea dis-de-dimineață. De acolo de unde lucra obișnuia ca în fiecare zi să umple două sacoșe cu pâine și covrigi, pe care le împărțea bătrânilor și studenților din cartier. Iannis dădea în fiecare lună o mare parte din salariul său pentru a-i hrăni cu pâine pe săracii din cartierul în care locuia. Mergea aproape în fiecare zi la biserică. Duminica ajungea chiar și înaintea preotului. Își aprindea lumânarea, se închina la sfintele icoane și se așeza la locul său în fața intrării în biserică, făcând pe cerșetorul. Toți banii pe care îi aduna, așa cum a destăinuit preotul, îi punea pe ascuns în cutia pentru săraci și bătrâni.

Mergea aproape în fiecare duminică după-amiază la Spitalul de copii, încărcat cu jucării. Le împărțea copiilor și se juca împreună cu ei. Îi iubea pe toți, însă arăta grijă și dragoste deosebită celor care crescuseră din pruncie în spital, pentru că îi părăsiseră părinții lor. Le aducea haine, jucării și multe altele.

După ce a adormit, o femeie l-a sunat la telefon, fără să știe că trecuse la Domnul:

„Voiam să-l întreb dacă Duminica următoare, când sunt de gardă, va veni și el, pentru că în domnul Iannis aveam cea mai mare încredere, chiar mai mult decât în părinții mei. Glasul care mi-a răspuns semăna cu cel al lui Iannis. Îmi amintesc că m-a numit „Kaliopița", așa cum numai el îmi zicea. „Acum, Kaliopița, să purtați de grijă singure de copilași, pentru că Iannis a murit și nu va mai putea să vă viziteze". Apoi am aflat că adormise deja. Pe moment m-a cutremurat vestea morții sale și nu am dat importanță acestui fapt. Am crezut că este o rudă de-a sa, dar acum aflu că nu a avut rude și nu locuia cu nimeni care să răspundă la telefon."

I.G.

Pe drumul PSALMILOR

Preot Ștefan

Psalmul 3 (1)

Interpretarea hristică a acestui psalm o înțelegem încă din primele două versete:

Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Mulți se scoală asupra mea; Mulți zic sufletului meu: «Nu este mântuire lui, întru Dumnezeul lui!». Când zicem vorbele acestea, parcă Îl vedem pe Hristos ducându-și Crucea, și pe cei care îi spuneau: unde este Dumnezeu Tău? De ce nu vine să Te salveze? Dacă Te salvează vom crede în Tine.

Dacă priviți la Mântuitorul răstignit, veți vedea că **pe Cruce este singurul loc în care stă cu capul plecat**, îl lasă pe Cruce și pe umăr. Iar în alt loc, în Evanghelii, se spune că Fiul Omului nu era unde să-și plece capul. Tocmai acest gest al jertfei depline de a-și lăsa capul pe umărul Lui și pe Cruce înseamnă de fapt capul înălțat întru biruință, căci așa moare El și moartea Lui înseamnă viața mea: „cu moartea pe moarte a călcat”. Când toți aceștia strigă: unde este Dumnezeul Lui, ca să Îl scape pe El?, psalmul zice: *Iar Tu, Doamne, sprijinitorul meu ești, slava mea și Cel ce înalți capul meu*. Atunci sunt cu capul cel mai înălțat, **când sunt slab, când o duc cel mai mare greu. Atunci sunt tare,** așa spune și Sf. Ap. Pavel: *De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.*

Mântuitorul a fost cel mai bucuros de lucrarea Lui pentru noi și cel mai fericit - omenește vorbind -, când era pe Cruce. Atunci a zis *„săvârși-tu-s-a”*, adică am făcut tot ce trebuia să fac ca să-l scap pe om din moarte. Mântuitorul numește moartea adormire, căci le spunea lui Iair și soției sale că fiica lor nu a murit, ci doarme. În credința creștină moartea este un somn, somnul cel mai greu. Și Acela este minunat, Care S-a sculat din somnul cel mai greu și ne scoală și pe noi din somnul morții.

Eu m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, că Domnul mă va sprijini. Ce frumusețe! Aici este toată taina Învierii și a morții lui Hristos și a celor ce cred în El. *Iar Tu Doamne sprijinitorul meu ești*. Sprijinitor aceasta înseamnă: atunci când dăm să cădem sau când am căzut, El ne sprijină, ne ridică din cădere sau din începutul unei căderi sau din neputință.

Nu mă voi teme de mii de popoare, care împrejur mă împresoară. Iată gândul și cugetele lui Hristos, atunci când popoarele Îl înconjurau cu ură și moarte: *Nu mă voi teme!*

Scoală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu. În greacă *anastasis* înseamnă: sculare, înviere, ridicare. Scularea desăvârșită aceasta este: a scula pe morți, pe cei afierosiți pământului, care se dau gropii, care zac, fiind lipiți de pământ și în pământ. Aceasta este **Învierea - cea mai mare sculare.**

Că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit. Dinții păcătoșilor reprezintă **răutatea omului**, modul în care poți fi sfâșiat, iar „dinții păcătoșilor ai zdrobit” înseamnă sfărâmarea răutății.

A Domnului este mântuirea și peste poporul tău binecuvântarea ta. A Domnului este mântuirea, de aceea ni s-a făcut nouă chip al răstignirii și Învierii lui Hristos, care ne este mântuire. Binecuvântarea vine prin moartea Sa pe Cruce, prin chipul acestei jertfe.

Psaltirea prooroceste, ea vorbește despre Hristos, despre punerea în mormânt și Învierea Lui. Psaltirea are multă putere. **Dacă citești psalmi, toți dracii fug, pentru că aici este vorba despre Hristos.** Cine are urechi de auzit să audă. Cine știe cuvintele Scripturii, le și prețuiește.

EVANGHELIA de la Luca (1)

Sf. Luca, însoțitorul Apostolului Pavel, a pus în scris, într-o carte, Evanghelia propovăduită de acela. Sf. Pavel îl numește pe acest ucenic și colaborator al său „doctorul cel iubit“. Așadar, **Luca era un intelectual**. Desigur că, pe lângă ajutorul lui Luca la lucrul Evangheliei, serviciile sale ca medic îi erau de cel mai mare folos Apostolului neamurilor care, după cum se știe, suferea de o boală cronică.

Se știe că la întoarcerea la Ierusalim dintr-una din călătoriile sale misionare, Apostolul neamurilor a fost arestat și a petrecut doi ani în închisoare la Cezareea Palestinei. În acești doi ani, Sf. Luca a avut tot timpul să realizeze acea **informare atentă, de la martorii oculari**, asupra vieții, învățăturii și faptelor minunate ale Domnului, ca și asupra începuturilor Bisericii.

Când Sf. Pavel, întemnițat, a fost pornit spre Roma, Sf. Luca l-a însoțit și el, fiind astfel martorul direct și cum nu se poate mai atent al dramaticei călătorii pe mare, de la Cezareea până la Roma, care ne este istorisită în Faptela Apostolilor 27 și 28. E chiar foarte probabil că **Sf. Luca a ținut la zi un jurnal al acestei călătorii** – a adevărată „odisee“ apostolică.

Știm că Sf. Luca **provenea dintre păgâni** și că, așa cum rezultă din analiza Evangheliei sale, limba sa maternă era greaca. a. El L-a slujit pe Domnul fără abatere, nu s-a căsătorit, n-a avut copii, și a murit în Beoția, plin de Duhul Sfânt, la vârsta de 84 de ani. Deoarece fuseseră deja scrise Evangheliі, de către Matei în Iudeea și de către Marcu în Italia, Luca a scris-o pe a sa, mișcat fiind de Duhului Sfânt, în regiunea numită Ahaia. În prologul său, el amintește faptul că alte Evanghelii fuseseră scrise înainte de el, dar arată că era nevoie, pentru credincioșii veniți din păgânism, să li se prezinte cu exactitate credința.

Scara

Corina Ciuraș

Scara cu treptele inimii mele
Urcă spirală prin valul de mare,
Spre soare, spre flori și spre stele!
Lumina curând întreaga noapte topește,
Iar glasul iubirii se îmbie în șoapte:
Așa să rămânem, copii nebunatici,
Urcând tot mai sus, uitând de pământ!
Din soare, din flori și din stele
Veșmânt să ne țesem din ițe de vise,
Împlinite în veacuri rebele!
E rodnică de atâta soare, de flori și de stele
Scara cu treptele inimii mele.

